

РЕШЕНИЕ

№ 2815

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8234** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.С чл.89 и сл. от ЗДСл.

Образувано е по жалба на И. И. И. от [населено място] срещу Заповед № ЧР-95-00-373/11.08.2023 година на МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ, с която последният наложил дисциплинарно наказание- „Отлагане повишението в ранг за срок от една година“ на И. И. И. на длъжност-Държавен експерт в Задгранично представителство с ранг държавен служител- I младши в изпълнение на функциите на Втори секретар, нотифициран, Консулско длъжностно лице и МОЛ в Генерално консулство на РБ във В., Кралство Испания.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че при издаването и са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон, като в заповедта липсват мотиви и не съдържа задължителните реквизити по чл.97 от ЗДСл, като в не са конкретизирани по никакъв начин нито НП, нито АУАН и не е ясно за какви деяния е санкциониран оспорващият, не е предоставен достатъчен срок на оспорващия за предоставяне на писмени обяснения и възражения, което също е съществено нарушение на административно – производствените правила, като по този начин е нарушена нормата на чл.93 от ЗДСЛ, не са обсъдени направените възражения от страна на служителя в хода на дисциплинарното производство и служителят е бил дискриминиран в нарушение на чл.73 от Закона за защита от дискриминация. Иска се

отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият И. И. И. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата на заявените основания се поддържа от адвокат Т. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображенията относно основателността на жалбата развива в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването - Министър на външните работи редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт У. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде намалено. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Доводи относно неоснователността на жалбата развива и в представената писмена защита.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № Т—1981/16.08.2021 година оспорващият И. И. И. е преназначен на длъжността - Държавен експерт в МВнР- задгранични представителства –В. с ранг II младши считано от 01.09.2021 година .

Оспорващият се е запознал с длъжностната си характеристика на 25.08.2021 година.

Със Заповед № К-557/16.08.2021 година И. И. И. е командирован за изпълнение на функциите на Втори секретар, нотифициран, консулско длъжностно лице в Генерално консулство на РБ във В. за времето от 01.09.2021 година до 31.08.2025 година.

Със Заповед № 245/01.03.2022 година оспорващият И. е повишен в ранг I младши.

Със Заповед № ЧР.95-00-151/12.04.2023 година Министър на външните работи назначил за срок от три години, считано от датата на издаване на заповедта Дисциплинарен съвет на основание чл.95,ал.2 и ал.3 от ЗДСЛ и чл.60,ал.1 и ал.2 от Закона за дипломатическата служба в състав - Председател Р. П.- Директор на Дирекция „ Близък изток и А.“, Заместник- председател – А. Д.- Директор на дирекция „ Политика за сигурност“, и членове- С. С.- Директор на Дирекция“ Правна“, Д. Ч.- Директор на Дирекция “ Международно право на Европейския съюз“, Е. П. - Началник на Отдел „ Правно нормативен“ в Дирекция „ Правна“, определил резервни членове- Д. Н. – Л.- главен юрисконсулт в Отдел“ Правно-нормативен“, Дирекция “ Правна“, Р. Ц. - Началник на отдел“ Кариерно планиране и развитие“ в Дирекция“ Човешки ресурси и административно обслужване“ .

Със Заповед № ЧР-95-00/271/05.06.2023 година на основание чл.60,ал.3 от Закона за дипломатическата служба Министър на външните работи и утвърдил Правила за работата на Дисциплинарния съвет в Дипломатическата служба съгласно Приложението.

Със Заповед № ЧР-95-00/276/05.06.2023 година Министър на Външните работи наредил да се образува дисциплинарно дело и Д. съвет да изясни фактите и обстоятелствата, свързани с данни за извършени дисциплинарни нарушения от И. И.- държавен експерт в Задгранично представителство с ранг на държавен служител I младши в изпълнение на функциите на Втори секретар, нотифициран, Консулско длъжностно лице и МОЛ в Генерално консулство на РБ във В., Кралство Испания,

съдържащи се в Доклад рег.№ И-15.24/29.05.2023 година на Инспекторат, посочил Д. съвет да даде становище относно наличието на основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност, наличието и съответно формата на вина, както и относно вида и размера на дисциплинарното наказание на извършеното нарушение / нарушения/ и председателят на Дисциплинарния съвет да уведоми писмено членовете на Дисциплинарния съвет.

На 29.06.2023 година е проведено заседание на Дисциплинарния съвет по образуваното дисциплинарно дело № 6/2023 година срещу И. И. И. за извършени от него дисциплинарни нарушения, като заседанието е обективирано в Протокол № 2/2023 година.

По делото няма доказателства кога заповедта е връчена на оспорващия, като на 17.07.2023 година до оспорващия е изпратено Писмо, в което е посочено, че със Заповед № ЧР-95-00-276/05.06.2023 година на Министър на външните работи срещу него е образувано дисциплинарно дело № 6/2023 година във връзка с данни за извършени дисциплинарни нарушения, съдържащи се в Доклад № И—5-24/29.05.2023 година на Инспекторат и е поканен да представи на Дисциплинарния съвет писмени обяснения, доказателства по случая или да посочи такива, ако е възможно да се снабди с тях в срок до 19 юли 2023 година 12 часа българско време по посочените в Доклада факти и обстоятелства.

На 18.07.2023 година оспорващият депозирал своите писмени обяснения и доказателства по посочените в Доклада от 29.05.2023 година на Инспекторат факти и обстоятелства до Дисциплинарния съвет по повод образуваното срещу него дисциплинарно дело .

На 20.07.2023 година Д. съвет провел свое заседание, обективирано в Протокол №4 и е предложено на дисциплинарно- наказващия орган да се ангажира дисциплинарната отговорност на И. И. – „Отлагане повишението в ранг с една година“.

Материалите от дисциплинарното производство са докладвани на Дисциплинарно-наказващия орган на дата 26.07.2023 година.

Със Заповед № 2313/20.07.2023 година на Министър – председател на РБ е разрешено ползването на платен годишен отпуск на М. Г.- Министър на външните работи за периода 24.07.2023 година в размер на един ден и за времето от 03.08.2023 година до 11.08.2023 година включително.

Със Заповед № 00-428/31.07.2023 година Министър на външните работи- М. Г. наредила за времето на отсъствието в периода от 03 до 09 август 2023 година включително да бъде замествана от Е. Ш.- Заместник- министър на външните работи, а по време на отсъствието и в периода от 10 август до 11 август 2023 година включително да бъде замествана от И. Д.- Заместник- министър на външните работи.

На 09.08.2023 година до оспорващия е отправена Покана във връзка с дисциплинарно дело № 6/2023 година срещу И. И. И., че същият е уведомен, че на 10.08.2023 година от 16 часа българско време ще бъде проведено изслушване по реда на чл.93,ал.1 от ЗДСЛ и е посочено, че служителят следва да бъде на разположение за да бъде изслушан по телефон, по време на което ще има възможност да даде обяснения по предмета на образуваното срещу него дисциплинарно дело.

На 10.08.2023 година е съставен Протокол за изслушване от страна на дисциплинарно- наказващия орган, като изслушването е приключило в 16,50 часа и на служителя е предоставена възможност да даде и писмени обяснения, както и да

посочи доказателства по случая в срок до 10 часа българско време на 11.08.2023 година.

Със заповед № ЧР-95-00-373/11.08.2023 година Заместник-министър на външните работи действащ в качеството на Министър на вътрешните работи наложил дисциплинарно наказание на оспорващия-„Отлагане повишението в ранг за срок от една година“ на оспорващия.

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 11.08.2023 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

От показанията на свидетеля И. се установява механизмът за издаване на временни паспорти за събиране на държавна такса при издаване на български лични документи.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, а разгледана по същество за основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед № ЧР-95-00-373/11.08.2023 година на Министър на външните работи, с която последният наложил на оспорващия И. И. И. дисциплинарно наказание-„Отлагане повишението в ранг за срок от една година“ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли реквизитите по чл.97,ал.1 ЗДСЛ, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби.

Доказателствата по делото сочат, че оспорената Заповед за налагане на дисциплинарно наказание“Отлагане повишението в ранг за срок от една година“ на оспорващия е издадена от орган по назначаването- Министър на външните работи, на когото изрично нормата на чл. чл.6,ал. 2 ,т. 11 от Закона за дипломатическата служба е предоставила правото да управлява човешките ресурси в дипломатическата служба и в този смисъл той е орган по назначаването. Наред с това, между страните няма спор , а от приложените по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на Заповедта Министър на външните работи е била М. Г.. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че на дата 11.08.2023 година М. Г. е отсъствала – ползвала е платен годишен отпуск и с нарочна заповед е определена И. К. – Заместник-министър на външните работи да я замества за времето от 10 август до 11 август включително да бъде замествана от И. К. - Заместник – министър на външните работи/ в съответствие с нормата на чл.7,ал.4 от Закона за дипломатическата служба (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 69 от 2011 г., в сила от 08.09.2011 г./-правомощията на министъра в негово отсъствие от страната или когато ползва законоустановен отпуск, се изпълняват от определен от него с писмена заповед за всеки конкретен случай заместник-министър.

Заповедта е издадена в хипотезата на заместване от името на замествания. Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в писмена форма,

но е с част от предвиденото в чл.97,ал.1 от ЗДСл съдържание - трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган, дата на издаването, трите имена и длъжността на наказвания държавен служител, дата и място на извършване на нарушението, описание на извършеното от него нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, видът и размерът на наказанието.

Посочените бланкетно нарушени норми на ЗДСЛ като словесно описание- описаните по- горе нарушения представлява сериозно неизпълнение на служебни задължения и предвид събраните доказателства, дисциплинарно- наказващият орган счита, че при изпълнение на служебните задължения служителят е осъществил нарушения и е проявил груба небрежност, тъй като е бил длъжен да изпълнява задълженията си съгласно изискванията на закона и длъжностната характеристика и да предприеме необходимото в тази насока, не може да доведе до ясно посочени конкретни разпоредби и най- вече- посочване в какво се изразяват нарушенията. Това е тежък порок на заповедта, който винаги и безусловно води до отмяна на заповедта на това основание. Нещо повече дори, в самата заповед липсва посочване на кое основание от ЗДСЛ е наложено дисциплинарното наказание и най- вече в какво се изразяват дисциплинарните нарушения, които съгласно чл. 89,ал.ал.2 от ЗДСЛ са - неизпълнение на служебните задължения, забава изпълнението на служебните задължения, неспазване кръга на служебните правомощия, нарушение на задълженията спрямо гражданите по [чл. 20](#), неспазване на правилата на [Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация](#). Посоченото само изброяване в заповедта на извършени нарушения, не може да доведе до ясно формулирани и посочени нарушения на служебната дисциплина, както и в какво се изразяват те. Това е още едно основание за отмяна на заповедта на процесуално основание. Наред с това, в Заповедта липсва посочване на датата, на която са извършени нарушенията от страна на служителя- като посоченото, че И. не е изпълнил служебните са задължения добросъвестно и при спазване на закона, неосъществявайки контрол докато е временно управляващ до 07.10.2022 година върху съставените актове и издавайки наказателни постановления в нарушения на изискванията на ЗАНН, а след 08.10.2022 година издавайки АУАН в нарушения на изискванията на ЗАНН, не може да доведе до извод, че е посочена конкретна дата или период, в който служителят е извършил нарушенията/ като в първата част липсва начален период, а във втората- краен период, за да се прецени дали са спазени сроковете за налагане на дисциплинарно наказание. Дата на извършване на нарушението липсва и по отношение на останалите визирани в Заповедта нарушения – 4 на брой, посочени в Заповедта като извършени, липсват и конкретни правни разпоредби от кой закон оспорващият е нарушил и общото посочване, че е проявил груба небрежност като е осъществил нарушения на изискванията на закона и на длъжностната си характеристика, по никакъв начин не могат да доведат до извод, че ясно са посочени конкретни нарушения и конкретни правни разпоредби, които са нарушени. Няма как служителят да не е изпълнил задълженията си съгласно изискванията на закона/ неясно кой закон и ням как да не е изпълнил задълженията си по длъжностната характеристика, които по никакъв начин не са конкретизирани кои именно задължения от длъжностната характеристика не са изпълнени.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е нарушил процесуалноправните разпоредби на ЗДСЛ, което е довело и до нарушаване на

материално правните.

Разпоредбата на чл.89,ал.1 от ЗДСЛ постановява, че за виновно неизпълнение на служебните задължения, държавният служител се наказва с предвидените в този закон наказания, като в алинея втора на същия текст са изчерпателно посочени видовете дисциплинарни нарушения.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ..й винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между

функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **"че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."**

Доказателствата по делото сочат, а и страните не спорят, че оспорваният е заемал длъжността-Държавен експерт в Задгранично представителство с ранг държавен служител- I младши в изпълнение на функциите на Втори секретар, нотифициран, Консулско длъжностно лице и МОЛ в Генерално консулство на РБ във В., Кралство Испания считано от 01.09.2021 година за срок до 31.08.2025 година.

Съгласно чл. 95.ал.1 от ЗДСЛ във всяка администрация се създава дисциплинарен съвет в състав от трима до седем редовни и двама резервни членове, които са държавни служители. Най-малко един от редовните членове на дисциплинарния съвет трябва да е с юридическо образование, освен в случаите, когато в администрацията няма държавен служител с такова образование. Д. съвет се назначава от органа по назначаването за срок три години. В заповедта за назначаването се определят председателят и заместник-председателят, както и правилата за работа на съвета, а членовете на дисциплинарния съвет са несменяеми за времето на своя мандат, освен ако бъдат освободени от съвета по тяхно искане, бъдат дисциплинарно наказани или бъде прекратено служебното им правоотношение, Д. съвет разглежда дисциплинарните дела в състав от всички редовни членове на съвета. При отсъствие на редовен член, както и в случаите, когато срещу него е образувано дисциплинарно дело, органът по назначаването определя кой от резервните членове трябва да го замести.

По аргумент от чл.95,ал.3 от ЗДСЛ членовете на дисциплинарния съвет са несменяеми за времето на своя мандат, освен ако бъдат освободени от съвета по тяхно искане,бъдат дисциплинарно наказани или бъде прекратено служебното им правоотношение.

Настоящият съдебен състав намира, че Заповедта за образуване на дисциплинарното производство не е връчена на оспорвания , като по този начин същият е лишен от възможността да се запознае и да бъде наясно с образуваното срещу него дисциплинарно производство. Вярно е, че в хипотезата на налагане на дисциплинарно наказание" Отлагане повишението в по-горен ранг за срок от една година" не е задължително свикването на Дисциплинарен съвет, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 96,ал.1 от ЗДСЛ преди да наложи дисциплинарно наказание по **чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5**/понижение в по- долен ранг за срок от 6 месеца да една година и уволнение/, дисциплинарно наказваният орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане.) Д.

съвет изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представените от него доказателства. Д. съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган./ като в случаите на налагане на другите видове наказания извън посочените по-горе, свикването на дисциплинарен съвет не е задължително от страна на дисциплинарно-наказващия орган/ в това число и по отношение на наказанието „Отлагане повишението в ранг за срок от една година. Това обаче не означава, че Дисциплинарно-наказващият орган не може да свика Дисциплинарния съвет и за другите видове наказания, посочени в нормата на чл.90 от ЗДСЛ- пред каквато хипотеза сме изправени- наложеното наказание е „Отлагане повишението в ранг с една година“. Но веднъж избрал да ползва Дисциплинарен съвет, то органът по назначаването е длъжен да спазва процедурата, регламентирана в ЗДСл и то по отношение на състава на Дисциплинарния съвет и взетите решения от него. На следващо място, самата Заповед за свикване на Дисциплинарния съвет е за изясняване на фактите и обстоятелствата във връзка с извършени дисциплинарни нарушения от оспорващия, съдържащи се в Доклад от 29.05.2023 година на Инспекторат.

Основателен е доводът на оспорващия, че при издаване на заповедта е допуснато нарушение на чл.93,ал.1 от ЗДСл- в посока не даването на подходящ и достатъчен срок да депозираща писмените му обяснения от страна на дисциплинарно-наказващия орган.Съгласно сочената разпоредба на чл.93,ал.1 от ЗДСЛ,дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства.От така цитираната разпоредба ясно и недвусмислено е ,че законодателят е вменил в задължение на дисциплинарно-наказващия орган да изслуша държавния служител, а не друг орган- Дисциплинарен съвет, или пък комисия, назначена във връзка с извършвана проверка. В конкретния случай, оспорващият е бил поканен за изслушване от самия Дисциплинарно–наказващ орган, проведено е изслушване и е съставен Протокол на дата 10.08.2023 година , като му е даден срок до 11.08.2023 година 10 часа българско време да депозираща своите писмени обяснения и възражения, а изслушването е приключило на 10.08.2023 година в 16,50 часа като Дисциплинарно-наказващият орган е поставил оспорващия в невъзможност да даде своите писмени обяснения независимо, че е изслушан. Вярно е, че ЗДСЛ не поставя изискване какъв срок следва да предостави Дисциплинарно-наказващия орган за даване на писмени обяснения и възражения, но този срок в конкретната хипотеза е само няколко часа от 16,50 часа на 10.08.2023 година до 10 часа българско време на 10.08.2023 година, като този срок е изключително кратък, което поставя държавният служител в невъзможност да упражни правото си да даде писмени обяснения и възражения.

Дисциплинарно-наказващият орган необосновано е приел, че оспорващият е извършил визирани в заповедта дисциплинарни нарушения, които изобщо не е ясно и в какво се изразяват те и без да са посочени конкретни правни разпоредби, от който и да е нормативен акт, което сочи, че Дисциплинарно-наказващият орган е ангажирал дисциплинарната отговорност на оспорващия И. без да изясни фактите и обстоятелствата по случая, настъпилите последици за държавната служба, формата на вината на оспорващия, обстоятелствата, при които е извършено нарушението и

цялостното поведение на държавния служител.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на Заповедта е допуснато неравно третиране спрямо него като Генералният консул П. Д. е ползвал същите образци на АУАН и НП, но той не е наказан и по този начин е допуснато нарушение на равенството в третирането. На първо място, вярно е, че съгласно чл.73 от Закона за защита от дискриминация. 73. (Изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г.) Всяко лице, чиито права са засегнати от административен акт, издаден в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, може да го обжалва пред съда по реда на АПК, но в конкретния случай, обстоятелството дали друг служител и използвал посочените образци на АУАН и НП, и не е наказан, не може да бъде основание за неравно третиране, защото само фактът на ползването на образци не може да бъде основание за неравно третиране на оспорващия и в правомощията на органа по назначаване е да прецени срещу кой държавен служител да образува дисциплинарно дело. Обстоятелството, че друг служител ползвайки същите образци и не е наказан, не може да доведе до извод за неравно третиране при налагане на дисциплинарното наказание на оспорващия. По силата на чл. 4 от Закона за защита от дискриминация забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по [чл. 4, ал. 1](#), или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи.

По делото не е доказано по никакъв начин, че другият служител е допуснал същите нарушения на служебната дисциплина и въпреки това не е наказан, за да е налице налице нарушение на чл.20 от Закона за защита от дискриминация, съгласно който работодателят е длъжен да прилага еднакви критерии при налагане на дисциплинарни наказания без оглед на признаците по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр](#). В случая не е установено, че за едно и също нарушение на служебната дисциплина един служител е дисциплинарно наказан, а друг не, при равни други условия, тъй като не е доказано твърдението, че другият служител е ползвал същите бланки на АУАН и НП и е допуснал същите пропуски или е извършил същите нарушения на служебната дисциплина, които в конкретния случай в самата заповед са неконкретизирани нито по правна разпоредба, нито по време.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание не отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна. В негова полза следва да се присъди адвокатско възнаграждение, но преди да бъде определен неговият размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в

последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването.

От приложеното по делото пълномощно е видно, че оспорващият е представляван от адвокати, като договореното адвокатско възнаграждение е размер на 1000 лева, платени в брой на дата 30.10.2023 година. Тъй като по силата на чл.143 АПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е в този минимален размер -1000 лева и същото не е прекомерно, за да бъде редуцирано. Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препрращащата норма на чл.144 от АПК/ ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препрращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. В разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението по реда на чл.78,ал.5 от ГПК- само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Възражението за прекомерност е неоснователно и в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1000 лева. Наред с това, **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „ **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС** трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС** трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в

размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия..

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №ЧР-95-00-373/11.08.2023 година на МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ, с която последният наложил дисциплинарно наказание- „Отлагане повишението в ранг за срок от една година“ на И. И. И. на длъжност-Държавен експерт в Задгранично представителство с ранг държавен служител- I младши в изпълнение на функциите на Втори секретар, нотифициран, Консулско длъжностно лице и МОЛ в Генерално консулство на РБ във В., Кралство Испания.

ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ-ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА И. И. И. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1000 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО .

РЕШЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ СЪГЛАСНО РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.124,АЛ.1 ОТ ЗДСЛ.

СЪДИЯ:

